

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Stanisław Pilarczyk

Protokolant: sekr. sądowy Anna Sobańska

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2019 r. w Kaliszu

odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 7 listopada 2018 r. Nr (...)

w sprawie J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę pomostową

- 1. Zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Wydział (...) Prawnej z dnia 7 listopada 2018 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu J. M. prawo do emerytury pomostowej od dnia 1 listopada 2019 roku.**
- 2. Zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., na rzecz J. M. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

SSO Stanisław Pilarczyk

Uzasadnienie faktyczne

Decyzją z dnia 7 listopada 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. po rozpoznaniu wniosku J. M. z dnia 2 lipca 2018 roku, odmówił mu przyznania prawa do emerytury pomostowej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony nie wykazał 10-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, gdyż „pracodawcy nie potwierdzają, aby wykonywał pracę wymienioną w załączniku nr 1 pkt 22 ustawy o emeryturach pomostowych”. Dodatkowo organ wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył J. M. reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, wnosząc o przyznanie prawa do emerytury pomostowej, gdyż od 2 listopada 1981 roku do 19 stycznia 1994 roku wykonywał pracę rybaka morskiego.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. M. urodził się (...).

(bezsporne)

Wniosek o emeryturę pomostową odwołujący złożył w organie rentowym w dniu 2 lipca 2018 roku. Na ten dzień posiadał 37 lat, 4 miesiące i 24 dni okresów składkowych i 2 miesiące 9 dni okresów nieskładkowych.

(okoliczność niesporna)

Od 2 lipca 2018 roku do dnia 31 października 2019 roku odwołujący J. M. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę u pracodawcy B. D..

(dowód – świadectwo pracy – karta akt sądowych.)

W dacie zamknięcia rozprawy odwołujący nie pozostawał w stosunku pracy.

W okresie od 2 listopada 1981 roku do 19 stycznia 1994 roku odwołujący J. M. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w S. w pełnym wymiarze czasu pracy jako starszy rybak pokładowy, przy czym od 27 października 1982 roku do 14 listopada 1984 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Powyższy pracodawca wystawił odwołującemu świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z którego wynikało iż od dnia 2 listopada 1981 roku do 19 stycznia 1994 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych wymienioną w dziale B dział IV poz. 4 pkt 11 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 24 Ministra Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 15 sierpnia 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu gospodarki morskiej (pracę rybaka morskiego na statkach rybackich w rybołówstwie dalekomorskim).

(dowód – świadectwo pracy odwołującego z Przedsiębiorstwa (...) w S. – akta emerytalne wnioskodawcy, świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach odwołującego – akta osobowe odwołującego z Przedsiębiorstwa (...) w S.)

Z zawodu odwołujący jest rybakim morskim. Ukończył on w dniu 21 czerwca 1980 roku (...) Szkołę (...) w Ś.. Odwołujący w Przedsiębiorstwie (...) pracował jako starszy rybak pokładowy. Pracował on na trawlerach łowiąc ryby morskie i kalmary na Morzu O., Morzu B., w rejonie F. i A.. Przygotowywał on sieci do połowów, wyciągał on sieci z rybami, rozładowywał złowione ryby i wykonywał on inne prace związane z połowem ryb morskich na pokładach statków rybackich. Pracował on od 8 do 12 godzin dziennie.

(dowód – zeznania odwołującego z 5 listopada 2015 roku [00:00:58][00:12:15] i od [00:18:21][00:20:38], zeznania świadka P. P. z 26 kwietnia 2019 roku [00:01:40][00:10:04], zeznania świadka D. B. z 1 kwietnia 2019 roku [00:02:05][00:11:18], zeznania świadka K. Z. z 3 czerwca 2019 roku [00:03:01][00:10:12].

Przedsiębiorstwo (...) „, obecnie nie istnieje.

(bezsporne)

Powyższy stan faktyczny jest niesporny. Został on ustalony na podstawie podanych wyżej dokumentów, zeznaniach świadków którzy w spornym okresie pracy odwołującego w Przedsiębiorstwie (...) razem z nim pracowali w tym przedsiębiorstwie na statkach rybackich oraz na podstawie zeznań odwołującego.

Uzasadnienie prawne

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią przepisu art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1656 z późn. zm.), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
6. po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Z kolei w art. 8 ustawy pomostowej wskazano, że pracownik wykonujący prace w szczególnych warunkach wymienione w pkt 20, 22 i 32 załącznika nr 1 do ustawy, który spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1, 4-7, nabywa prawo do emerytury pomostowej, jeżeli:

1. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 50 lat dla kobiet i co najmniej 55 lat dla mężczyzn;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach wymienionej w pkt 20, 22 i 32 załącznika nr 1 do ustawy, wynoszący co najmniej 10 lat.

W art. 49 ustawy pomostowej wskazano natomiast, że prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1. po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
2. spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
3. w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

W art. 3 ustawy wskazano, że prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy. Prace o szczególnym charakterze są to natomiast prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy (art. 3 ust. 3).

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy prace, o których mowa w ust. 1 lub 3 w pełnym wymiarze czasu pracy (art. 3 ust. 4 i 5). Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się także ubezpieczonych z tytułu działalności twórczej lub artystycznej tancerzy zawodowych, wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy prace związane z bardzo ciężkim wysiłkiem fizycznym (art. 3 ust. 6,) a za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 3 ust. 7).

W załączniku nr 1 do ustawy, pod pozycją 22 wymienione prace rybaków morskich.

W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2015 roku (III UZP 7/15; OSNP 2016/6/73) podkreślono, iż „Członkom załogi statku rybackiego wykonującym prace w służbie pokładowej przysługuje prawo do emerytury pomostowej na podstawie art. 8 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 965) w związku z punktem 22 załącznika nr 1 do tej ustawy.

Identyczny pogląd jest zawarty w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 roku (III UK 174/15; LEX nr 2086107), gdzie podkreślono iż „Członkom załogi statku rybackiego wykonującym prace w służbie pokładowej przysługuje prawo do emerytury pomostowej na podstawie art. 8 ustawy z 2008 roku o emeryturach pomostowych”.

Natomiast w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 kwietnia 2016 roku (III AUa 590/15; LEX nr 2096232) podkreślono iż Z brzmienia art. 49 pkt 3 ustawy z 2008 roku o emeryturach pomostowych wynika, że w przypadku osób, które nie spełniają wymogu określonego w art. 4 pkt 6 ustawy, do okresów pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze uprawniających do emerytury pomostowej, uwzględnia się jedynie okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, z wyłączeniem okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i art. 33 u.e.r.f.u.s. Dalsze warunki prawa do emerytury pomostowej określają art. 5-12 omawianej ustawy, odnoszące się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienionych w tych przepisach. I tak w art. 8, prawo do emerytury pomostowej przysługuje pracownikowi wykonującemu przez okres co najmniej 10 lat prace w szczególnych warunkach, wymienione w punkcie 20, 22 i 32 załącznika nr 1 do ustawy, który spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1 oraz 4-7 oraz ukończył 55 lat życia w przypadku mężczyzny. W punkcie 22 załącznika nr 1 zostały wymienione prace rybaków morskich.”

W niniejszej sprawie niesporne było to, że odwołujący Jarosław Margut posiada co najmniej 25 letni okresu składkowy i nieskładkowy ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, że urodził się po 31 grudnia 1948 r. oraz że na dzień złożenia wniosku o emeryturę pomostową ukończył 55 lat. Organ rentowy nie kwestionował przy tym również i tego, iż odwołujący w okresie od 2 listopada 1981 roku do 26 października 1982 roku i od 15 listopada 1984 do 19 stycznia 1994 roku. w Przedsiębiorstwie, (...) w S., a więc przez okres ponad 10 lat stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowisku rybaka morskiego. Organ rentowy odmówił jednak odwołującemu zaliczenia spornego okresu do okresów pracy w warunkach szczególnych, wskazując, że za okresy przypadające przed dniem 1 stycznia 2009 r. powinien on dodatkowo przedłożyć wystawione przez pracodawcę zaświadczenie - o którym mowa w art. 51 ustawy o emeryturach pomostowych - potwierdzające okresy pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. Zdaniem organu rentowego, skoro odwołujący nie przedłożył przedmiotowego zaświadczenia, nie można było uznać, aby wykazał w postępowaniu przed organem rentowym, iż w spornym okresie wykonywał pracę w warunkach szczególnych wymienioną w pkt 22 załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych.

Powyższe stanowisko organu rentowego zobligowało sąd do dokonania oceny, czy w analizowanym przypadku faktycznie brak zaświadczenia, o którym mowa w art. 51 ustawy o emeryturach pomostowych, stanowił przeszkodę do przyznania J. M. prawa do tego świadczenia.

W ramach postępowania dowodowego sąd przeprowadził w dowód z dokumentów zawartych w aktach emerytalnych odwołującego prowadzonych przez organ rentowy i dokumentów znajdujących się w aktach osobowych odwołującego z Przedsiębiorstwa,, (...) w S. i dokumentów dołączonych do akt sądowych. Ich autentyczność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości sądu. Zostały one sporządzone w sposób zgodny z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby, w ramach ich kompetencji, oraz w sposób rzetelny, stąd też zostały uznane za wiarygodne. W oparciu o te dokumenty sąd doszedł do wniosku, iż stanowisko organu rentowego w omawianym zakresie jest błędne.

Przepis art. 51 ustawy stanowi bowiem, iż „płatnik składek jest zobowiązany do wystawiania zaświadczeń o okresach pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, za okresy przypadające przed dniem 1 stycznia 2009 roku Przepis art. 12 stosuje się odpowiednio.”. Definicja płatnika składek została przy tym zamieszczona w art. 2 pkt 2 ustawy, gdzie sprecyzowano, że pod pojęciem tym trzeba rozumieć " pracodawcę, o którym mowa w art. 4 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (czyli osobę zatrudniającą pracowników lub u której odbywana jest służba zastępcza oraz jednostkę organizacyjną lub osobę fizyczną pozostającą z inną osobą fizyczną w stosunku prawnym uzasadniającym objęcie tej osoby ubezpieczeniami społecznymi, w tym z tytułu przebywania na urlopie wychowawczym albo pobierania zasiłku macierzyńskiego, z wyłączeniem osób, którym zasiłek macierzyński wypłaca Zakład) oraz ubezpieczonego, o którym mowa w art. 4 pkt 2 lit. d tejsze ustawy (czyli osobę zobowiązaną do opłacania składek na własne ubezpieczenie społeczne). Dodatkowo, należało mieć na uwadze całość regulacji zamieszczonych w rozdziale 6 ustawy o emeryturach pomostowych, w którym określono m.in. zasady i tryb opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych. W szczególności, w zamieszczonym w tym rozdziale przepisie art. 37 ust. 1, wskazano, że składkę na Fundusz Emerytur Pomostowych oblicza, rozlicza i opłaca co miesiąc płatnik składek. Trzeba przy tym zaznaczyć, iż ów Fundusz został powołany do życia właśnie omawianą ustawą (por. art. 29 ust. 1), która w tym zakresie weszła w życie z dniem 1 stycznia 2010 r. Oceniając w tym aspekcie całość przytoczonych regulacji, możliwym było wyprowadzenie z nich jedynie takiego wniosku, iż w każdym przypadku, w którym w ustawie mowa jest o płatniku składek i jego obowiązkach, ustawodawca miał na myśli płatnika składek na Fundusz Emerytur Pomostowych, a więc te podmioty o jakich mowa w przepisach art. 4 pkt 2 lit. a oraz lit. d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, które począwszy od dnia 1 stycznia 2010 roku zatrudniały osoby wykonujące prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i w związku z tym zobowiązane były do opłacania składek na ten fundusz (art. 35 ust. 1 ustawy). Tylko tacy więc płatnicy składek (a nie wszystkie, abstrakcyjnie rozumiane, podmioty, które kiedykolwiek opłaciły jakąkolwiek składkę na ubezpieczenie społeczne) mają obowiązek wystawiania zaświadczeń o jakich mowa w przepisie art. 51. Skoro więc odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w S. i tam wykonywał pracę w warunkach szczególnych, a podmiot ten – co jest faktem bezspornym – w roku 2009 nie prowadził już absolutnie żadnej faktycznej działalności, w szczególności nie zatrudniał pracowników, brak było podstaw do uznania go za płatnika składek na Fundusz Emerytur Pomostowych, zobowiązanego do wystawiania omawianych zaświadczeń.

Taki pogląd wyraził również Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 13 grudnia 2013 roku (III AUa 594/13; Legalis), gdzie podkreślono, iż „Przepis art. 51 ustawy o emeryturach pomostowych, w myśl którego, płatnik składek jest zobowiązany do wystawiania zaświadczeń o okresach pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, za okresy przypadające przed dniem 1 stycznia 2009 roku, wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2009 roku. Oczywiście jest zatem, że nie może mieć on zastosowania do zaświadczeń o okresach pracy w warunkach szczególnych przypadających przed tą datą.”.

W judykaturze zaznaczono ponadto iż okres pracy w szczególnych warunkach może być wykazywany w każdy sposób (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 maja 2016 roku, III AUa 149/16; Lex nr 2052613).

Podobny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 lutego 2013 roku (III AUa 1044/12), gdzie podkreślono iż „Nie można podzielić poglądu, że wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z 2008 roku o emeryturach pomostowych, można dowodzić przed sądem jedynie na podstawie

świadczenia pracy wystawionego przez płatnika składek, gdyż przepis art. 51 tej ustawy nie zmienia przepisów kodeksu postępowania cywilnego określającego katalog środków dowodowych, przy pomocy których strona może udowodniać fakty, z których wywodzi skutki prawne.

Zdaniem Sądu Okręgowego zebrany materiał dowodowy w sposób nie budzący wątpliwości pozwala przyjąć iż odwołujący w okresie od 2 listopada 1981 roku do 26 października 1982 roku i od 15 listopada 1984 do 19 stycznia 1994 roku w Przedsiębiorstwie (...) w S. a więc przez okres ponad 10 lat stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowisku rybaka morskiego, a więc w tej sytuacji brak zaświadczenia o okresach pracy w szczególnych warunkach o którym mowa w art. 51 ustawy o emeryturach pomostowych nie może być podstawą do odmowy przyznania emerytury pomostowej przy spełnieniu przez odwołującego pozostałych przesłanek warunkujących przyznanie prawa do powyższej emerytury.

Zgodnie z art. 15 ustawy o emeryturach pomostowych prawo do emerytury pomostowej powstaje z dniem spełnienia warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1998 roku (II UKN 555/97; OSNP 1999/5/181) podkreślono, iż „Sąd ocenia legalność decyzji rentowej według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania. Sąd jednakże może przyznać ubezpieczonemu świadczenie, jeżeli warunki je uzasadniające zostały spełnione po wydaniu zaskarżonej decyzji (art. 316 § 1 KPC).”

Natomiast w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 czerwca 2018 roku (III AUa 521/17) podkreślono, iż „Skoro rozwiązanie umowy o pracę jest ustawowym warunkiem nabycia prawa do emerytury pomostowej to musi być on spełniony w chwili ubiegania się o świadczenie”.

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 sierpnia 2012 roku (III AUa 936/12; LEX nr 1217675) podkreślono iż „Przyznanie prawa do emerytury pomostowej nastąpić może dopiero od dnia następnego po dniu rozwiązania stosunku pracy.

Natomiast w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 lipca 2008 roku (III AUa 628/18; LEX nr 2549741) podkreślono, iż „Prawo do emerytury pomostowej powstaje ex lege w dniu spełnienia ustawowych warunków i jedynie kumulatywne spełnienie wszystkich przesłanek koniecznych do nabycia uprawnień emerytalnych wskazanych w art. 4 ustawy z 2008 roku o emeryturach pomostowych uzasadnia nabycie prawa do tego świadczenia”.

W niniejszej sprawie jak wynika z akt emerytalnych odwołującego wnioski o emeryturę pomostową złożył on 2 lipca 2018 roku, a w tym dniu pozostawał w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę u pracodawcy (...) B. D., a powyższą umowę o pracę z tym pracodawcą rozwiązał w dniu 31 października 2019 roku, a więc wszystkie warunki do przyznania emerytury pomostowej na podstawie art. 49 w związku z art. 49 i art. 4 pkt 1-5 i 7 cytowanej ustawy o emeryturach pomostowych odwołujący spełnił w dniu 1 listopada 2019 roku.

Na podstawie art. 15 i 26 ustawy o emeryturach i rentach pomostowych, art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odwołującemu należało przyznać emeryturę pomostową od dnia 1 listopada 2019 roku, gdyż do dnia 31 października 2019 roku pozostawał w zatrudnieniu.

W tym stanie rzeczy, zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zaskarżone decyzje organu rentowego podlegały zmianie i orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2018 roku poz. 265 t.j.).

SSO Stanisław Pilarczyk